

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 16ης Φεβρουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-3/05,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, την οποία υπέβαλε το Corte d'appello di Cagliari (Ιταλία) με απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Ιανουαρίου 2005, στο πλαίσιο της δίκης

Gaetano Verdoliva

κατά

J. M. Van der Hoeven BV,

Banco di Sardegna και

San Paolo IMI SpA,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

παρισταμένου του:

Pubblico Ministero,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta, Γ. Αρέστη και J. Ključka (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο M. Verdoliva, εκπροσωπούμενος από τους M. Comella και U. Ugas, avvocati,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον A. Cingolo, avvocato dello Stato,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον E. de March και την A.-M. Rouchaud-Joët,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 24ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 36 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1989, L 285, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του M. Verdoliva και των J. M. Van der Hoeven BV (στο εξής: Van der Hoeven), Banco di Sardegna και San Paolo IMI SpA, πρώην Istituto Paolo di Torino, που αφορούσε την εκτέλεση στην

Ιταλία μιας απόφασης του Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage (Κάτω Χώρες), με την οποία ο M. Verdoliva υποχρεώθηκε να καταβάλει στη Van der Hoeven το ποσό των 365 000 ολλανδικών φιορινιών (NLG).

Το νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση των Βρυξελλών

- 3 Το άρθρο 26, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών ορίζει ότι απόφαση που εκδίδεται σε συμβαλλόμενο κράτος αναγνωρίζεται στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα κράτη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.
- 4 Το άρθρο 27, σημείο 2, της εν λόγω συμβάσεως διευκρινίζει ότι οι αποφάσεις αυτές δεν αναγνωρίζονται αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο κανονικά και έγκαιρα ώστε να μπορεί να αμυνθεί.
- 5 Το άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, της συμβάσεως προβλέπει ότι απόφαση που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε συμβαλλόμενο κράτος εκτελείται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, αφού κηρυχθεί εκεί εκτελεστή, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.

6 Σύμφωνα με το άρθρο 34 της Συμβάσεως των Βρυξελλών:

«Το δικαστήριο στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση αποφασίζει αμελλητί, χωρίς ο διάδικος, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, να έχει στο στάδιο αυτό της διαδικασίας δικαίωμα υποβολής προτάσεων.

Η αίτηση μπορεί να απορριφθεί μόνο για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στα άρθρα 27 και 28.

[...]»

7 Το άρθρο 35 της εν λόγω συμβάσεως ορίζει ότι η απόφαση επί της αιτήσεως γνωστοποιείται αμελλητί στον αιτούντα, επιμελεία του γραμματέα του δικαστηρίου, όπως προβλέπει το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως.

8 Το άρθρο 36 της συμβάσεως αυτής έχει ως εξής:

«Αν η εκτέλεση επιτραπεί, το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση μπορεί να προσφύγει κατά της αποφάσεως μέσα σε ένα μήνα από την επίδοσή της.

Αν το πρόσωπο αυτό έχει την κατοικία του σε συμβαλλόμενο κράτος άλλο από εκείνο στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση που επιτρέπει την εκτέλεση, η προθεσμία είναι δύο μήνες από τη μέρα που του έγινε η επίδοση προσωπικά ή στην κατοικία του. Η προθεσμία αυτή δεν παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως.»

- 9 Το άρθρο 40, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών προβλέπει ότι, αν η εκτέλεση δεν επιτραπεί, ο αιτών μπορεί να ασκήσει προσφυγή.

Το ιταλικό δικονομικό δίκαιο

- 10 Σύμφωνα με το άρθρο 143 του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (Codice di procedura civile, στο εξής: CPC), η επίδοση στα πρόσωπα αγνώστου διαμονής και κατοικίας διενεργείται με την κατάθεση από δικαστικό επιμελητή ενός αντιγράφου της πράξεως στο δημοτικό κατάστημα της τελευταίας διαμονής και την ανάρτηση άλλου αντιγράφου της πράξεως στον πίνακα ανακοινώσεων του εν λόγω επιμελητή.
- 11 Το άρθρο 650 CPC ορίζει ότι ο καθού η διαταγή πληρωμής μπορεί να ασκήσει ανακοπή ακόμη και μετά την εκπνοή της ταχθείσας με αυτήν προθεσμίας, εφόσον αποδεικνύει ότι δεν έλαβε εγκαίρως γνώση αυτής εξαιτίας, μεταξύ άλλων, ελαττωμάτων της επιδόσεως. Εντούτοις, δεν μπορεί να ασκηθεί ανακοπή μετά την πάροδο δέκα ημερών από την πρώτη πράξη εκτελέσεως.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 12 Με απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1993, το Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage υποχρέωσε τον M. Verdoliva να καταβάλει στη Van der Hoeven το ποσό των 365 000 NLG, πλέον τόκων και σχετικών εξόδων.

- 13 Στις 24 Μαΐου 1994 το Corte d'appello di Cagliari εξέδωσε απόφαση με την οποία κήρυξε εκτελεστή την προαναφερθείσα απόφαση στην ιταλική επικράτεια, επιτρέποντας τη συντηρητική κατάσχεση του οφειλόμενου από τον G. Verdoliva ποσού, ύψους 220 000 000 ιταλικών λιρών (ITL).
- 14 Μια πρώτη προσπάθεια επιδόσεως της αποφάσεως περί εκτελέσεως στην κατοικία του G. Verdoliva στην Caroterra (Ιταλία) απέβη άκαρπη. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη συνταχθείσα στις 14 Ιουλίου 1994 έκθεση επιδόσεως, ο G. Verdoliva, αν και παρέμενε εγγεγραμμένος στα μητρώα της κοινότητας αυτής, είχε μετακομίσει πριν από ένα και πλέον έτος.
- 15 Ακολούθησε δεύτερη επίδοση δυνάμει του άρθρου 143 CPC. Σύμφωνα με την από 27ης Ιουλίου 1994 έκθεση επιδόσεως, ο δικαστικός επιμελητής κατέθεσε αντίγραφο της πράξεως στο κοινοτικό κατάστημα της Caroterra και ανάρτησε δεύτερο αντίγραφο στον πίνακα ανακοινώσεών του.
- 16 Επειδή ο G. Verdoliva δεν άσκησε προσφυγή εντός προθεσμίας 30 ημερών από της διενεργηθείσας κατά τον ως άνω τρόπο επιδόσεως, η Van der Hoeven προέβη σε αναγκαστική εκτέλεση κατ' αυτού, παρεμβαίνοντας στη διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως που είχαν ήδη κινήσει εναντίον του οι Banco di Sardegna και San Paolo IMI SpA.
- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 4 Δεκεμβρίου 1996 ενώπιον του Tribunale civile di Cagliari (Ιταλία), ο G. Verdoliva άσκησε ανακοπή κατά της εκτελέσεως, επικαλούμενος, αφενός, ότι η απόφαση που επέτρεπε την εκτέλεση δεν του είχε επιδοθεί και, αφετέρου, ότι δεν είχε κατατεθεί στο κοινοτικό κατάστημα της Caroterra και ότι, κατά συνέπεια, η έκθεση επιδόσεως της 27ης Ιουλίου 1994 ήταν πλαστή.

18 Η ανακοπή αυτή απορρίφθηκε με απόφαση του Tribunale civile di Cagliari της 7ης Ιουνίου 2002, με αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι είχε παρέλθει η προθεσμία ασκήσεως ανακοπής. Κατά το δικαστήριο αυτό, η άσκηση εκπρόθεσμης ανακοπής μπορεί, βεβαίως, να επιτραπεί, κατ' αναλογία προς το άρθρο 650 CPC, εφόσον ο ανακόπτων δεν έχει λάβει εγκαίρως γνώση της αποφάσεως περί εκτελέσεως λόγω ελαττωμάτων της επιδόσεως. Ωστόσο, η προθεσμία ασκήσεως μιας τέτοιας προσφυγής σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να υπερβεί τις 30 ημέρες από την πρώτη πράξη εκτελέσεως διά της οποίας ο G. Verdoliva έλαβε γνώση της εν λόγω αποφάσεως.

19 Ο G. Verdoliva άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Corte d'appello di Cagliari, επαναλαμβάνοντας τους ισχυρισμούς που είχε προβάλει πρωτοδίκως με την προσθήκη ότι η επίδοση ήταν άκυρη και λόγω παραβάσεως του άρθρου 143 CPC, όπως ερμηνεύεται από το Corte suprema di cassazione. Ειδικότερα, ο δικαστικός επιμελητής δεν είχε προβεί στις αναγκαίες έρευνες για να επαληθεύσει αν ήταν πράγματι αδύνατη η ανεύρεση του προς τον η επίδοση, ούτε έκανε μνεία των ερευνών του στην έκθεση επιδόσεως της 27ης Ιουλίου 1994.

20 Το Corte d'appello di Cagliari, εκτιμώντας ότι για τη λύση της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του απαιτείται η ερμηνεία του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Προσδίδει η Σύμβαση αυτόνομο περιεχόμενο στην έννοια της εκ μέρους του ενδιαφερόμενου γνώσεως των δικονομικών πράξεων ή παραπέμπει στα κατ' ιδίαν εθνικά δίκαια για τον προσδιορισμό της έννοιας αυτής;

2) Προκύπτει από το κείμενο της Συμβάσεως, και ειδικότερα από το άρθρο της 36, η ύπαρξη πράξεως που να ισοδυναμεί με την επίδοση της προβλεπόμενης στο άρθρο 36 της Συμβάσεως αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση;

- 3) Συνεπάγεται η γνώση της εν λόγω αποφάσεως, σε περίπτωση ανύπαρκτης ή πλημμελούς επιδόσεως, την έναρξη της προθεσμίας του προαναφερθέντος άρθρου ή, αντιθέτως, προκύπτει από την ίδια τη Σύμβαση περιορισμός ως προς τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να επέλθει γνώση της αποφάσεως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 21 Με τα ερωτήματά του, τα οποία επιβάλλεται να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν εάν, σε περίπτωση ανυπόστατης ή μη νομότυπης επιδόσεως της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, το γεγονός απλώς και μόνον της γνώσεως της αποφάσεως αυτής από το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση αρκεί για την έναρξη της προθεσμίας του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 22 Συναφώς, επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι δεν είναι δυνατό να δοθεί απάντηση στα υποβαλλόμενα ερωτήματα με βάση μόνον το γράμμα του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 23 Πράγματι, μολονότι η διάταξη αυτή προβλέπει ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση αρχίζει από την ημέρα που επιδόθηκε η απόφαση αυτή, δεν ορίζει την έννοια της επιδόσεως ούτε καθορίζει τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να διενεργηθεί προκειμένου να παραγάγει τα αποτελέσματά της, πλην της περιπτώσεως κατά την οποία το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση έχει την κατοικία του σε συμβαλλόμενο κράτος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση που επιτρέπει την εκτέλεση, οπότε η επίδοση πρέπει να διενεργηθεί προσωπικώς προς τον καθού ή στην κατοικία του προκειμένου να αρχίσει να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής.

- 24 Επιπλέον, το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, σε αντίθεση με το άρθρο 27, σημείο 2, αυτής, δεν θέτει ρητή προϋπόθεση περί νομοτύπου της επιδόσεως.
- 25 Ως εκ τούτου, το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του συστήματος και των σκοπών της οικείας συμβάσεως.
- 26 Όσον αφορά τους σκοπούς της Συμβάσεως των Βρυξελλών, από το προοίμιο της προκύπτει ότι αποβλέπει στην απλούστευση των διατυπώσεων για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, πλην όμως, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο σκοπός αυτός δεν μπορεί να επιτευχθεί με την κατά οποιονδήποτε τρόπο αποδυνάμωση των δικαιωμάτων άμυνας (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 11ης Ιουνίου 1985, 49/84, *Debaecker και Plouvier*, Συλλογή 1985, σ. 1779, σκέψη 10, και της 13ης Οκτωβρίου 2005, C-522/03, *Scania Finance France*, Συλλογή 2005, σ. I-8639, σκέψη 15).
- 27 Ειδικότερα, όσον αφορά την εκτέλεση, ο κύριος σκοπός της εν λόγω συμβάσεως συνίσταται στην προώθηση, στο μέτρο του δυνατού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων διά της θεσπίσεως απλής και ταχείας διαδικασίας περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου, παρέχοντας ταυτοχρόνως στο πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1985, 148/84, *Deutsche Genossenschaftsbank*, Συλλογή 1985, σ. 1981, σκέψη 16, και της 28ης Μαρτίου 2000, C-7/98, *Krombach*, Συλλογή 2000, σ. I-1935, σκέψη 19).
- 28 Ως προς το σύστημα που έχει θεσπίσει η Σύμβαση των Βρυξελλών για την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων, πρέπει να επισημανθεί ότι, εκτός από το άρθρο 36 της συμβάσεως, και άλλες διατάξεις της προβλέπουν την επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων και αποφάσεων στον καθού.

- 29 Σύμφωνα επομένως με τα άρθρα 27, σημείο 2, και 34, δεύτερο εδάφιο, της συμβάσεως, οι αποφάσεις δεν αναγνωρίζονται ούτε εκτελούνται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος αν το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί στον ερημοδικήσαντα διάδικο κανονικά και έγκαιρα ώστε να μπορεί να αμυνθεί. Το Δικαστήριο έχει κρίνει σχετικά ότι η απόφαση που εκδίδεται ερήμην σε ένα συμβαλλόμενο κράτος δεν πρέπει να αναγνωριστεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος όταν το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί νομοτύπως στον ερημοδικήσαντα καθού, έστω και αν αυτός έλαβε εν συνεχεία γνώση της εκδοθείσας απόφασεως και δεν έκανε χρήση των διαθέσιμων ενδίκων μέσων (αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1990, C-305/88, Lancray, Συλλογή 1990, σ. I-2725, σκέψη 23, και της 12ης Νοεμβρίου 1992, C-123/91, Minalmet, Συλλογή 1992, σ. I-5661, σκέψη 21).
- 30 Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι το σύστημα εκτελέσεως που καθιερώνει η Σύμβαση των Βρυξελλών παρέχει διάφορη προστασία στα συμφέροντα του επισπεύδοντος και εκείνου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση.
- 31 Συγκεκριμένα, το άρθρο 36 της συμβάσεως αυτής επιβάλλει, ως προς τον διάδικο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, την τήρηση επίσημης διαδικασίας «επιδόσεως» της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση. Απεναντίας, από το άρθρο 35 της ίδιας συμβάσεως συνάγεται ότι απαιτεί απλώς η απόφαση επί της αιτήσεως να «γνωστοποιηθεί» στον αιτούντα.
- 32 Περαιτέρω, το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών παρέχει στον διάδικο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, διάρκειας ενός ή δύο μηνών, αναλόγως του αν έχει ή όχι την κατοικία του στο συμβαλλόμενο κράτος στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση. Η προθεσμία αυτή είναι αυστηρή και δεσμευτική (απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988, 145/86, Hoffmann, Συλλογή 1988, σ. 645, σκέψεις 30 και 31). Αντιθέτως, τόσο από το γράμμα του άρθρου 40, παράγραφος 1, της συμβάσεως όσο και από την επ' αυτής έκθεση που υπέβαλε ο M. Jenard (ΕΕ 1986, C 298, σ. 29) προκύπτει ότι το δικαίωμα του αιτούντος να ασκήσει προσφυγή κατά της

αποφάσεως που δεν επέτρεψε την εκτέλεση δεν υπόκειται σε αποσβεστική προθεσμία.

- 33 Βάσει αυτών των σκέψεων πρέπει να κριθεί αν, σε περίπτωση ανυπόστατης ή μη νομότυπης επιδόσεως της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, η γνώση απλώς και μόνον της αποφάσεως αυτής από το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση αρκεί για την έναρξη της προθεσμίας του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 34 Συναφώς, είναι αναμφισβήτητο, πρώτον, ότι, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 56 των προτάσεών της, η υποχρεωτική επίδοση της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση έχει ως αποστολή, αφενός, να προστατεύσει τα δικαιώματα του διαδίκου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση και, αφετέρου, να χρησιμεύσει ως απόδειξη, επιτρέποντας τον ακριβή υπολογισμό της αυστηρής και δεσμευτικής προθεσμίας του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 35 Η διττή αυτή λειτουργία, συνδυαζόμενη με τον σκοπό της απλουστεύσεως των διατυπώσεων για την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλα συμβαλλόμενα κράτη, εξηγεί τον λόγο για τον οποίο η Σύμβαση των Βρυξελλών υποβάλλει, όπως προκύπτει από τη σκέψη 32 της παρούσας αποφάσεως, τη διαβίβαση της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση στον καθού σε τυπικές προϋποθέσεις αυστηρότερες από εκείνες που επιβάλλονται για τη διαβίβαση της αυτής αποφάσεως στον επισπεύδοντα.
- 36 Πρέπει, δεύτερον, να υπομνησθεί ότι, αν είχε σημασία μόνον η γνώση από τον καθού της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, θα υπήρχε κίνδυνος η απαίτηση

επιδόσεως να καταστεί κενή περιεχομένου. Πράγματι, οι επισπεύδοντες θα δελεάζονταν να εγκαταλείψουν την προβλεπόμενη για την τυπική επίδοση διαδικασία (βλ., υπό την έννοια αυτή, ως προς το άρθρο 27, σημείο 2, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, προαναφερθείσα απόφαση Lançray, σκέψη 20).

- 37 Επιπλέον, τούτο θα δυσχέραινε τον ακριβή υπολογισμό της προβλεπόμενης στο άρθρο 36 της συμβάσεως προθεσμίας, καθιστώντας έτσι αδύνατη την ενιαία εφαρμογή των διατάξεων της Συμβάσεως των Βρυξελλών (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση Lançray, σκέψη 20).
- 38 Επομένως, στα υποβαλλόμενα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει την κανονική επίδοση της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, βάσει των δικονομικών κανόνων του συμβαλλόμενου κράτους στο οποίο ζητείται η εκτέλεση, και επομένως ότι, σε περίπτωση ανυπόστατης ή μη νομότυπης επιδόσεως της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, η γνώση απλώς και μόνον της αποφάσεως αυτής από το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν αρκεί για την έναρξη της προθεσμίας του άρθρου αυτού.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 39 Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπου που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό αναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 36 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει την κανονική επίδοση της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, βάσει των δικονομικών κανόνων του συμβαλλόμενου κράτους στο οποίο ζητείται η εκτέλεση, και επομένως ότι, σε περίπτωση ανυπόστατης ή μη νομότυπης επιδόσεως της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση, η γνώση απλώς και μόνον της αποφάσεως αυτής από το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν αρκεί για την έναρξη της προθεσμίας του άρθρου αυτού.

(υπογραφές)